

a magyar nép mulattató képes ujsága.

III. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASARNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. *alá küldendő.*	Pest, junius 6. 1869. 22. szám.	Gyüjtöknek ÖT ELŐFIZETŐ után tiszteletpéldány jár.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendö mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Szegény miniszterek.

Óh szegény szánandó magyar miniszterek!
Óh szegény szánandó osztrák magyar kormány!
Mért hagyjátok el a családi tüzhelyet..
Hogy ragyoghassatok a hatalom polczán?

Magatok mondjátok, hogy minő szánandó
A felelős kormány tagjainak dolga?
Biz a ki f e l e l ő s, meg a kinek Bécsből
Küldik a parancsot, nem ur az, csak szolga!

Hát mi vagyunk oka, hogy egyik miniszter!
Ahelyett, hogy itthon dolga után látna:
Bécsbe jár bálozni, Zemplénben verebész..
S nem akad honvéd az osztrák ármadába?

Mi vagyunk oka, hogy a másik miniszter
Mig Erdélyben mászkál s jószágot vásárol:
Itthon meg lehuzzák az adó fejében..
Még a gunyát is a szegény nép nyakáról.

Vagy hogy a harmadik abban leli kedvét:
Hogy királyi biztost küldjön a megyékre,
Ki a feki mondja: hogy lássuk a medvét —
Hogy ráijeszszen a józan magyar népre?

Vagy hogy a negyedik oly szánandó bünbak!
Arra vezetné a premlsili vasutat..
Merre saját java s az osztrák érdeke..
Nem pedig hazánknak szebb jövője mutat?

Ötödik tanácsot instáll a primástól..
S a mint a huzza hát.. ő is ugy secundál..
Jaj bizony akkor a népnevelés ügye —
S a vallás reformja sötétben botorkál.

Igazán szánandó az olyan miniszter!
Ki ugy egyengeti az igazság utját:
Hogy septemvirekké fiskusokat nevez..
S hivatalba rakja minden pereputtyát

„Hallatlan tünemény“! csodáknak csodája!
Nállunk még arra is külön miniszter kell:
Ki az uszályhordó csuszó mászó férget..
Felcziczomázhassa kutyabőr s kereszttel.

Már most édes hazám! ebből megláthatod
Minő szánandó e kormány minden tagja.
De mégis szánandóbb szegény Ludas Matyi,
A ki ily szánandó kormánynak a rabja.

Ludas Matyi.

Heti krónika a diétáról.

Jegyezgeti *János diák.*

Amikoron pediglen a feliratok a háznak asztalára deponáltatnának, kivánák vala az népeknek képviselői, hogy az irástudók és bölcsek magyaráznák meg azoknak tartalmát.

Annakokáért mindjárást felemelkedék vala a jobboldalnak táltosa Pulszki, és szól vala ilyeténképén:

Népek képmutatói! Mivelhogy elbukának vala a Csengeriek, s Deák a mi Salamonunk pedig végképen kimerité már az ő bölcsességének tárházát a 61-i feliratai által, ugy hogy nem volna képes többé annak mássát csinálni: e fontos okoknál fogva én reám bizatott a majoritás érzelmeinek tolmácsolása.

Ime képmutatók! itt a válaszfelirat, az én szerelmes szülöttem, kiben nekem nagy örömem telik. Ez „Fortuna“ első idétlen magzatja, nem mond semmit, de a mit mond, azt is homályosan mondja.. Jelszava: éljen a delegatió! éljen a közösügy! éljen a kvóta! Ajánlom a majoritás gratiájába!

És lőn erre roppant vivát, szetracszka és zsivió a tótok, oláhok és horvátok részéről, kiknek választottaik ez idő szerint a képviselőházban nagy többségben valának.

Monda pedig mindezekről Tisza Kálmán, a balekok vezére: Tisztelt képviselők! Az előttem szólott képmutató urnak válaszfeliratát nem pártolhatom következő okoknál fogva:

Primo. Nem én fabrikáltam, ergo az nem lehet jó.

Secundo. Határozottan szint vall, még pedig a sárga fekete szint.

Tertio: Világosan kimondja, hogy a delegatiót akarja, a közösügyet szereti, a quotát pedig imádja. S végre a mi legfőbb hibája, a társadalmi rend felforgatásáról“ még csak egy kukk sincs benne. Hanem ajánlok én önöknek ennél sokkal jobbat, a mit én saját tulajdon magam szerkesztettem; ebben megvan minden, a mi a nemzetnek kivánsága lehetne, e mindenből tehát válogathatunk, mint juhász a pergőben.

Ez, tisztelt balközép, ugy-e kielégitőbb, és csakis ezen politika követői a kormányképesek, kik azt akarják hogy Ausztria is jóllakjék, aztán Magyarország is megmaradjon.

Kinek tetszik? senkinek sem.. No jó, megtartom magamnak.

A roppant csendes éljenzés és néma bólintgatások után Simonyi Ernő tette le a garast a házasztalára, s monda: „Urak! urak! hirneves muszkavezető hazafiak! szólok hozzátok, kik ott a jobboldalon vigyorogtok. (egy hang a karzatról: száz páczát reájok.)

Én nem vagyok oly szerencsés halandó, mint ti, a kik Zsedényivel kezet szoritni méltóztattok s annálfogva nekem Pulszki felirata sem kell, bár az igazat megvallva, ezen gyarló eszmeszülöttnek van egy dicséretet érdemlő tulajdonsága, és ez az, hogy akkora mint egy nyulfarka.! ergó nem drága. Mert tegyük fel, tisztelt képviselők, hogy minden órai vita 600 frtba kerül az országnak de a jobboldali válaszfelirat, melynek felolvasása csak 10 perczet vesz igénybe, Rudnai Sándor kitünö financzierünk szerint csupán csakis 60 frtba kerül. Igaz, hogy ez nem sok, hanem azért én uraim az egész válaszfeliratért még sem adnék, még ha Pulszkit ráadásul adnák is, nem hogy 60 forintot, de még egy fületlen pitykét sem, mert ha pénzbe nem kerül is, annyiba mint Schvarcz Gyula beszédje, de belekerül Magyarország önállóságába.

A mi Tisza Kálmán feliratát illeti, azt azért nem fogadhatom el, mivel az a legtökéletesebb, sokat akar a szarka, de nem birja a farka. Csernátoni barátom, a balközép „Ellenőr“-e ezt ugyan humordusabban fejezhetné ki ilyenformán: „kitakar, betakar, fene tudja mit akar.“ Azt se mondja uraim Tisza! hogy bekutyagol-e a delegatióba.. de azt sem állitja ám, hogy nem megy. Ennek a balközépnek kellene is a közös ügy, nem is, megis szavazná a kvótát, nem is. Én pedig és pártom határozott állást akarok foglalni a kormánynyal szemben. Éljen a 48. és azzal punktum.“

Elvégezvén szép éles eloquentiával Simonyi az ö beszédét, megtapsolták vala és riadó éljenekkel jutalmazták vala a tiszta hazafiak.

Szóla pedig ezután a ráczok vezére Miletics az ő nyelvén, mondván:

Pozdravlam szerb szkó za szedauie!

Ezen idegen hangokra annyira megindulának a képviselők, hogy senkisem akarna tovább maradni az házban, mivelhogy nem érték vala az ő beszédét.

Tizenkét nap disputálának pedig a felett a honatyák és honfiak, hogy melyik válaszfelirat lenne tulajdonképen jobb a négy közzül, az-e, a melyik rövid, vagy a melyik hosszu?

Szólának pedig e tárgyhoz a jobboldalról igen bölcselkedő és tudománynyal dicsekvő fér fiak, mint Szirmai, Bánó, Kerkápolyi, Kautz deputátusok, továbbá Andrási és Horváth minisztorek, dicsérvén mindannyian a közösügy és delegatiót szemtül szemben.

Nem állhaták meg ennélfogva a baloldaliak sem, hogy ne kisebbitenék az népeknek boldogságát és ne rosszalnák az alkotmányos kormány alkotmányellenes eljárását a választásoknál, mig rendre nem utasitaná őket a haza bölcse, hogy ne lopnák már többé a ház idejét, hanem fogadnák el a bizottság javaslatát ugy a mint van.. zsákban.

Ily döntő árgumentumokra persze felhangzott a „szavazzunk“ jajkiáltás, minek az lett eredménye: hogy Pulszki idétlen magzatát sajátjának ismerte a jobboldal 107.. szavazattöbbséggel.

Ludas Matyihoz.

Csakugyan megnyerted a várt ujabb lakot,
Ahol nélkülözöl utczát és ablakot;
Bellebbeztek szépen egy udvari lyukba*)
Kegyes pártfogóid nemes bosszujokba.

Nem igen kedvellik, — kimondom hangosan,
Miért látsz Matyikám! olyan világosan?
Azért dugtak most is sötétebb dutyiba:
Ne tünjék föl néked — bennök semmi hiba.

De roszul számitnak, mert elméd világát: —
Mely a sötétben is mindent tisztában lát, —
Sugártalan lakod ugy se korlátozza,
Söt éles látásod még inkább fokozza.

Többet is tettek, mint igazságos birák? —
Pártfogolásodra rendszabályul irák:
Hogy ki meglátogat kivánván „soká élj!“
Szükségeltetik rá „policzáj engedély.“

Lánczra verték hát a szánalmat — részvétet,
Pedig e két nemtő ellenök nem vétett;
A szánalom — részvét, a szivben drága kincs,
De a kért engedély lenne rajta bilincs!

Bizonyára itt is hibás a számitás,
Hü pártfogóidnál ez csak önámitás:
A részvét, szeretet szellemlábakon jár,
Nem gátolhatja azt sem börtön, sem vas zár.

De az már, hogy tőled elszakasztták a nőt, —
Kivel szived, lelked összeforrt, összenőtt,
Kedves Matyikám! az több mint kegyetlenség,
Azt már nem is hagyja büntetlenül az ég!

Magam is kivánom, — aki veled igy tész,
Ne essék izesen neki se az a méz..
Mit száját is nyalva édesen szopogat,
Söt mint tilost tán még mástól is lopogat.

Papirrágó.

*) Már ismét killebeztek. Ludas Matyi.

Sziporkák.

Kerkápolihoz.

Pörg nyelved s az eszed nem győzi hadart szavaiddal..
Mit nyertünk, s a hazát mily fény lengte ma át?!
Kardod csorba! tanári katedrád földüle Pápán..
Állami titkárrá,. igy leve Kerge Pali!

A szavazó gép.

Zug robogó mozgással e gép,de „eláll“ha kivánják,
Gróf Andrássi avagy.. többség bölcse Deák!
Horváth Bódi minister biztat ugyan hogy örökre
Megvédendi hazánk: a közös ügy s paritás.
Légyen e hit s e remény kalauztok, ám de mi valljuk:
Gépetek addig jár.. mig majd végleg „eláll“.

Ciconia.

Reszelt torma.

Eötvös beszédjére.

Kontárok mondják,hogy mint ötvös remekeltél..
Müved, csillog ugyan.. ám nem ezüst sem arany.

Egyik jobboldali korifeushoz.

Dölyffel mondád: ,állj meg nap lásd tetteimet majd“
S az szavaidra letünt.. a haza kék egiről.

Reszelő.

Válaszfelirati

I.

Vederből csöbörbe.

Szegény jobboldali mamelukok önmagukat ijesztgetik a muszka mumussal, hogy a kétfejü sas alá menekülhessenek.

Nyúlszkiádák.

A magyar szabadságharcz végnapjaiban, midőn Pulszki Ferencz Bécs városán keresztül menekült volna: utlevelét a rendőrségnek is bemutatta.

Az utlevélben „a külön ismertető jelek" rovata kitöltetlen volt. Csak nézi a rendőrhivatalnok Pulszkit, végre is megszólal nagy dühösen, mondván: „Herunter mit der falschen Nase" (le azzal az ál-orral) s azzal elkezdé kegyetlenül ránczigálni Pulszki rőfös orrát, mig csak meg nem győződött arról, hogy Pulszki urnak valóságos orra az az elefánt ormány.

Pulszki Ferencz urnak egy izben párbajt kellett volna vivnia Mogyoródi őrnagygyal, s midőn arra került volna a sor, hogy levesse ümegét (das heiszt ingét) Pulszki ur azt semmikép sem akarta cselekedni.

Végre is erre a secundánsok által kényszerittetvén, midőn levetette ingét, nagy álmélkodással láták vala mindnyájan, hogy karjai bevoltak szijjal fáslizva, nehogy azon a kard sebet väghasson.

S megtörtént-e a párbaj?

Dehogy.. Nyulszki ur leleményessége roppant hahotára fakasztá mind Mogyoródit, mind a secundánsokat s ezzel a komikus fogással vége lett a párbajnak.

Nyulszki részéről a secundánsok voltak:

Gróf Andrássy Gyula! és

Nedbál N. urak!

Kérdi vala pedig Andrássy boszankodva Pulszkit: „Az ördögbe mit csináltál?"

— Szja barátom — felele Nyulszki, az embernek óvatosnak kell lenni, ilyen dühös párbajban még el is vághatnák az ember kezét.

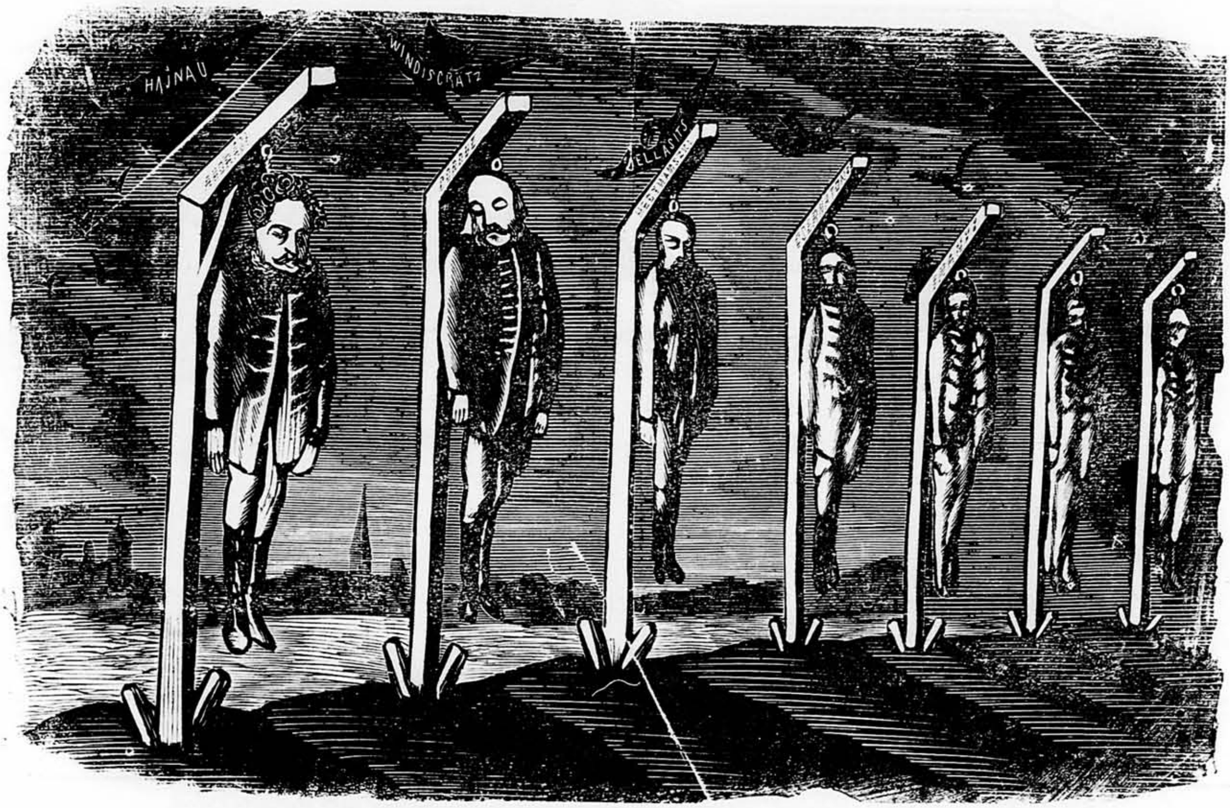
Ugyan kérem honvédminiszter ur, hazudtolja meg Ludas Matyit.

Ilyenek a végzet utjai, ha Mogyoródi akkor levágja Pulszki kezét, hogy irta volna meg a jobboldali válaszfeliratot?

illusztratiók.

II.

Vak veti világtalan szemere.

Hát ezek mért menekültek külföldre 1849-ben?
Hát mert féltették „függetlenségüket“, különben felmagasztaltattak volna ilyetén képen la!

Az imádsággal sem jó tréfálni.

A rákos-csabai plébános Krisztus megfeszitéséről épületes egyházi beszédet tartván hivei előtt nagypénteken a kálvárián, midőn azoknak szemükre hányná, hogy szüntelenül káromolnák a Jézus szent nevét anélkül, hogy ezért valakit a világi biróság megbüntetne, következőleg végzé beszédét: „Ime én ezennel a felfeszitett Krisztushoz büneitek megbocsátásaért nem imádkozom, mert nem érdemlitek, hanem kérni fogom, küldje reátok csapásait, fagyot, jégesőt, döghalált, mig meg nem tértek.“

Az első csapás, a fagy, aztán május elején be is köszöntött a r. csabaiakhoz s nagy károkat okozott szöllőben, vetésben, veteményben.

A népnek most erös hiedelme, hogy ezt a plébános ur imádkozta reájok, s rettenetesen félnek, hogy a többi csapás is be fog következni.

Amint efelett töprenkednének a hivek áldozó csütörtökön a templom előtt, az egyik polgártárs igy vigasztalta a szomorkodókat: sose busuljanak kendtek, ám lássa a tisztelendő ur, ha ránk imádkozta az egyptomi csapásokat, ő bánja meg, mert akkor hogy szedi be tőlünk a párbért?“

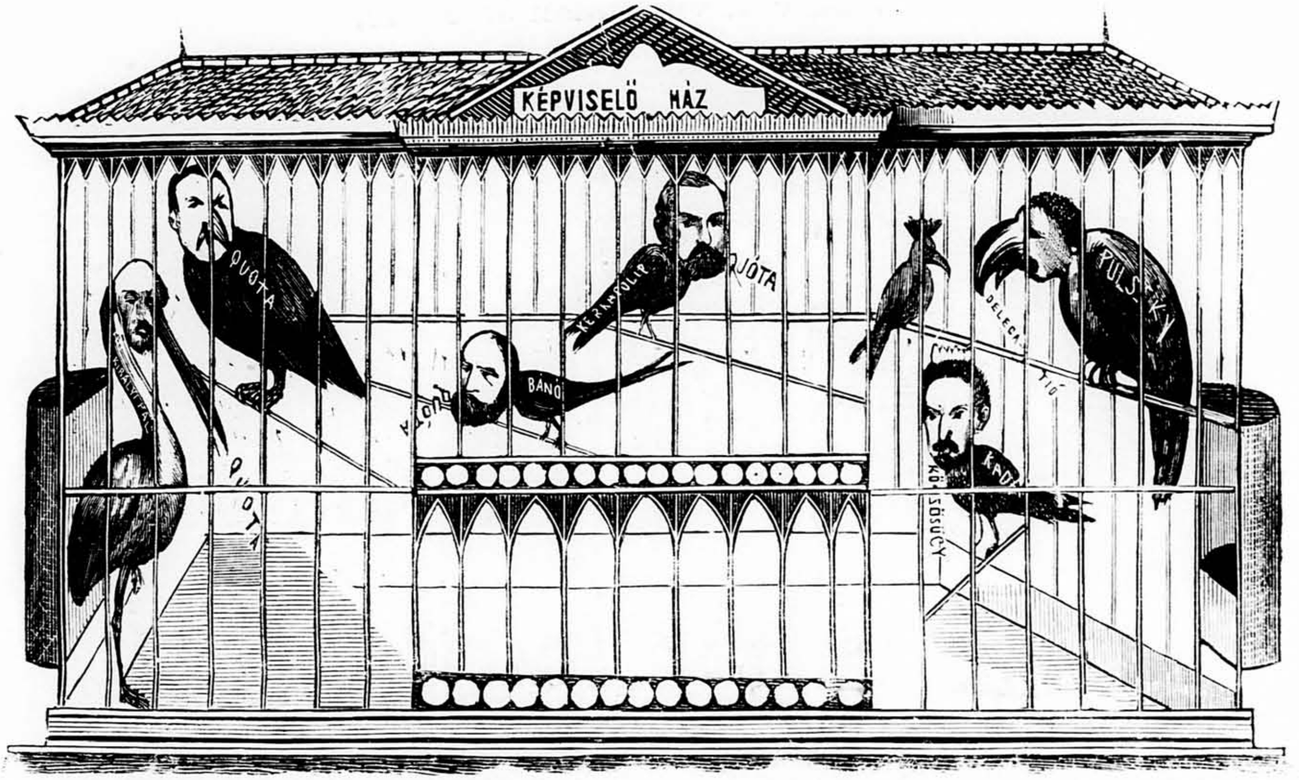
Valjon nem következett-e be a 2-ik csapás is a tegnapelőtti jégesővel? akkor aztán csakugyan bajos lesz beszedni a párbért.

Denique a mai világban még az imádsággal sem jó tréfálni.

Válaszfelirati

III.

Királyi Pál szép madarai:

csicseregnek a közös-ügyes boldogságról.

Országos zivatar.

(A felirati viták alatt.)

Folyik a harcz, bőg az orkán,
Bömböl a vész öblös torkán,
Kavarog a felhők szele. .
S egy-egy villám suhint bele.

Hull a zápor, közte jég is,
Azt mondják, hogy használ mégis —
Ős megyéknek ősi fája —
Kitekerve, lerongálva.

Sirály sivit a magasba,
Bár tollát a jég csapdassa,
Ugy könyörög a viharnak:
Ne tegyen kárt a magyarnak.

Felhők alján varju sereg
Vigan károg, nem kesereg.
Csak a vihar végét várja:
Meglesz böven a prédája.

Jön a felleg diadallal
Dörgve zúgva bősz haraggal,
„Hatalmam szavára mondom,
Amit érek, összerontom."

„Azért zápor az én nevem,
Mert van bőven sáros levem;
Ledöntöm a régi falat.,
Ne maradjon csak egy falat."

A mi ősit még találok:
Mindent széjjel reformálok;
Falu, város és vármegye!
A kegyelem döfést vegye,

Némely darab setét felhő
Erdélynek kerülve feljő.
Jégzáporával szerepel
„K e r k á p o l i jól kerepel."

Ott egy másik csibeg csobog
Vizenyősen soká locsog. .
Néha forte, majd pianó...
Soh se szánó, mindig B á n ó.

Egy egy villám atczikázik,
Majd lesujt és ott szikrázik. .
A felhőket repegeti
Domahidi s Német Berczi.

Ott egy madár hosszu csőrrel. .
Barna tollal, vastag bőrrel. .
Kapálódzik mint a borju!
Pulszki biz a a vak varju.

Foly a zápor sáros nedve. .
Oda van az ország kedve.
M e g a d t a d u r a m a z e s ő t:
D e k ö s z ö n e t n i n c s e n b e n n e.

Kondor Marczi.

illusztratiók.

IV.

A legelső reform.

Melylyel a kormány föllépni szándékozik.

Ferencz gazda és Danyi mester politikai diskurszusa,

a válaszfelirati viták alatt.

Ferencz gazda: Mán akármit perorál Danyi mester, az előttem mind nem ujság; én csak azt mondom kigyelmeteknek: hogy fizetni kell, punktum. Másként nem élünk meg, mert minden mireg drága, még a levegő is.. hát még az idő? gondolja csak kigyelmed, az országgyülésén minden óráir 600 frtot kell fizetnünk. Csak mi fizetjük azt, nem a nímet.

Danyi mester: Dejszen Ferencz gazda, könynyen beszél kelmed, mert akármit mond a tanácsházba hát az mind szentirás.. senki sem mer ellene kukanni; hanem jöjjik csak kigyelmed ide a níp közzé la.. bizony kigyelmed is hijába perorálgatna itten, ha a tudejét kifuná is.

Ferencz gazda: A lehet, hogy ugy lenne, a mint májszter ur beszíli, de én mán máskép nem tehetek, meg hát nem is akarom a tüdömet kifuni. Lássa kigyelmed májszter ur! kilenczedik éve annak körülbelül, hogy kezdtük épiteni ezt a közsigházat, de hiszen kigyelmed nem tudja, mert odavándorolt valahol Itáliába.. Akkor egyesült erővel dolgozott rajta az egész falu népe; de a feki nímetek kirántották az állást alólunk és abba maradt az épités.

Most három éve, mikor ismét hozzáfogtunk az épitéshez, meg is alkudtunk a nímettel, hogy menynyiért tetözi be: akkor pegyig kigyelmetek hagytak ide bennünket; azok a fene nímetek aztán jól kifosztogattak mindnyájunkat, hogy csak ugy dülledt bele a szemünk, de azért csak felépitettük ugy a hogy.. s mégis csak többet ér mint a semmi.

Danyi mester. Bizony csak is ugy a hogy, nem is lesz ennek jó vége majd meglássa Ferencz gazda.. Én azt mondom, hogy még most is többet ér az a 48-as ház, mit egészen oda hagytak kigyelmetek és a mibe mi lakunk, mert hát annak igen erős alapja van; nem ugy mint ennek, a mit kigyelmetek 67-ben épittettek fel, hiszen ennek a fundamentuma csupa homokra van épitve, a fala s teteje is olyan gyenge, hogy csak a jó idő tartja még; hiszen emlékezhetik rá Ferencz gazda, hogy a Laczi kovács is mit mondott rá, hogy ez az ház nem sokára a nyakunkba dől. Tehát én azt komendálnám.. hogy azt a régi 48-i házat tatarozhánk ki, abba oszt ellakhatnának még az unokáink unokái is nyugodtan.

Ferencz gazda: No majd meglássuk Danyi mester! hogy fordul az idő sorja.. ha nem előbb, de három év mulva alkalmasint ugy lesz a... addig tán csak kibir a ez a czifra filegoria.

Danyi mester. Ki ám, ha el nem hordja valami forgoszél.

Hogy fogott ki az egyszeri rektor a kurátoron.

Régi gyarló szokásból az iskolát vagy rektori lakást sok helyen csak akkor ujitják vagy tatarozzák ki, ha vagy leég vagy összeomlik.

Az X.-i rektor nem győzött rimánkodni a kurátornak: „hogy igazittassa meg valahára az iskolatetőt, hisz nem lehet a padlásra semmit sem tenni, mindenütt csurog.“

Kurátor uram mindég dünnyögött valamit: „hogy majd csak rá kerül már a sor arra is . . rektorom! csak birja talán még egy kicsit, . . csak legyen türelemmel majd igy, majd ugy megujjittatom ha szünik a dolog idő“ stb.

A rektor pedig mondá magában: sem nem igy, sem nem ugy, hanem ugy a hogy én akarom. S azzal a zsebébe gyürt egy két garasos zsidóbugylit, felment a padlásra, s a nádtető korczolását, t. i. a hol még volt tető — szépen mind elvagdalta. Éjszaka aztán jött egy kis éjszaki szél s reggelre az udvaron szedte fel magát az egész háztető.

Igy aztán vagy akarta vagy nem, ujittatni kellett kurátor uramnak az iskolát.

Ludas Matyi gyorspóstája.

Villányinak: A 61-ki „Dongó“-ban találóbban levolt már irva a bajusznövesztés, e czim alatt: „a kukoricza-föld mint bajusznövesztő szer.“

P. sz., Zih-nek. Mindenkor szivesen látjuk.

Ciconiának — interpellatiójára válaszoljuk: hogy „Lesze Ján. temetése“ czimü elegiáját azért hagytuk nyugodni békén, mivel megvagyon irva: „ne háborgassátok a halottakat.“ Reméljük, hogy a tisztelt interpelláló válaszunkkal tökélletesen meg van elégedve? Különben szeretnénk négyszem közt beszélni .. a belreformokat illetőleg.

Papirrágónak: A Borsszem Jankónak küldött pástétom megsavanyodott már.

Deszkásinak: „Vincze páter“ érthetetlen. Mehr Licht! és mehr vittz!

Rajzoló: **Blumberg** | Felelős szerkesztő: **Bényei István.** | Kiadó-tulajdonos: **Mészáros Károly.** | Metsző: **Huszka.**

Pest, 1869. Nyomatott Vodiáner F.-nél, megyeháztér 9. sz.